

Posudek vedoucí práce na bakalářskou práci sl. Lucie Piatkové *Dějiny sportovního oddílu TJ Sokol Poruba a osudy jeho hráček. Na pozadí dějin mezinárodní házené v České republice. Praha: UK FHS 2024, 50 s., přílohy.*

Slečna Piatková si pro vypracování své bakalářské práce zvolila známé sportovní prostředí (TJ Sokol Poruba), v němž se pohybovala jako aktivní neprofesionální hráčka několik let. To jí bezesporu zajistilo možnost získat relevantní data, s jejichž pomocí se mohla pokusit zodpovědět dvě základní výzkumné otázky. Zaprvé se ptala, zda se házená může stát pro aktivní „rekreační“ hráčky životním stylem, a za druhé řešila problém znalosti dějin tohoto sportu mezi aktérkami výzkumu. Je ovšem velká škoda, že na s. 8 tyto své cíle lépe nevysvětlila. Na druhé straně se jí vcelku slušně podařilo charakterizovat prostředí výzkumu a sestavit profily svých akterek (pominu-li, že údaje o místu výzkumu, jeho formě apod. patří do metodologie, podobně jako absentující vysvětlení, proč některé ženy účast ve výzkumném projektu odmítly). Slabinou práce je ovšem část věnovaná teoreticko-metodologickému ukotvení šetření, zejména pak objasnění aplikace komparativní metody a metody obsahové analýzy. Autorka navíc zaměňuje prameny a odbornou literaturu, což ovšem může být dáno i nešťastným mechanickým přenesením pojmů primární a sekundární literatura z anglosaské tradice do některých metodologických kurzů na FHS.

Jakkoliv sedm akterek může pro kvalitativní výzkum být postačující a jakkoliv studentka na své dva základní problémy vcelku odpověděla, domnívám se, že by ji obsírnější rozhovory doplněné metodou pozorování mohly navést k ještě bohatším závěrům, navíc teoreticky lépe ukotveným (např. postrádám v práci širší rozbor definic životního stylu (pouze tři věty na s. 20) a jejich propojení se studentčiny zjištěními). Obdobně zajímavý by mohl být výzkum mezi partnery a rodiči sedmi akterek. Hlavním nedostatkem práce se totiž stává nepoměr mezi kompilační částí, v níž autorka na základě vybraných titulů odborné literatury představuje, často až pro účely práce příliš podrobně, házenou a její dějiny, a vyhodnocením vlastního výzkumu. To se přitom mělo stát základem bakalářské práce.

Na druhé straně lze autorku pochválit za její zájem o problém, logickou tematickou strukturu práce, seznámení se s řadou titulů věnovaných sportu, házené i vlastnímu sportovnímu oddílu. Velmi zajímavá je i jeho kronika, jen je opět škoda, že se sl. Piatková nepokusila o její kritické vyhodnocení a že ji využila pouze pro získání dat k sestavení dějin oddílu (trochu to připomíná výpisky). Přesto se však kolegyni podařilo dospět k řadě zajímavých dílčích závěrů

(vliv sportovní orientace rodiny na potomky, vztah hráček ke kolektivnímu sportu a jeho budoucí hodnocení jako výborné přípravy pro život, uzavírání partnerství v rámci sportovní komunity atd.). Za přínosné považuji i zjištění, že aktivní sportování nezakládá snahu zajímat se o dějiny „mého“ sportu či mého sportovního oddílu.

Jen na okraj poznamenávám, že práce trpí stále řadou gramatických chyb (psaní polostrukturovaný rozhovor, interpunkce), několika nedůslednostmi v citování (např. na s. 23, kdy je čtenáři sugerováno, že kolegyně měla v ruce Die Zeit z r. 1963) i nepřesnostmi (např. na s. 35 píše studentka o republice, nikoliv o protektorátu Čechy a Morava).

Přes zmíněné nedostatky se však domnívám, že je práce **dostačujícím podkladem pro udělení titulu Bc.** a navrhuji její hodnocení jako **kvalitní dobrou.**

V Praze 9. února 2024

doc. PhDr. Blanka Soukupová, CSc.